

^a Concil. Taurin.
can. 6.

^b Seuer. Sulp. l. 2.

^c Act. Concil.
Aquil.

^d Iustinianus No-
uella xx.

gans, ut adesset Synodo Bituricensi, qua Bituricarum Archiepiscopus eligendus erat, huius electionem Agroëcij censuræ seruata esse ait, eumque, si venerit, ostensurum esse, quod si termini eius regioni, hoc est prouinciæ, poni potuerant, non tamen charitati. Addam istud non tam in sancto Ambrosio quam alijs mirum videri debere, cui sanctitas eximia doctrinaque singularis tantam famam auctoritatemque in Ecclesia obtinuerant, ut eius Epistolæ vix minus delatum sit à Patribus Concilij^a Taurinensis, quam alteri à Romano Pontifice scriptæ. Concilij verba sunt: [Illud præterea decreuit sancta Synodus, ut quoniam Legatos Episcopi Galliarum, qui Felici communicant, destinarunt, si qui ab eius communione se uoluerint sequestrare, in nostræ pacis consortium suscipiantur, iuxta literas venerabilis memoriæ Ambrosij Episcopi, vel Romanæ Ecclesiæ Sacerdotis dudum latas, quæ in Concilio Legatis præsentibus recitatæ sunt.] Et quis non legit apud Seuerum^b Sulpitium Damasi Romani Pontificis ætate Ambrosio Mediolanensi maximam in ordinandis rebus Ecclesiasticis auctoritatem fuisse? Nec mirum esse debet, quod Iustina eum iura Ecclesiæ sustinentem tulerit, cum ipsimet Theodosio in similibus obstiterit, nec Imperator quidquam aduersus eum moliri propterea ausus sit. Sed reiecta eorum sententia, nunc Sirmium Illyrici metropolim Ecclesiasticam fuisse probemus.

Quid clarius verbis eiusdem Anemij Sirmiensis quasi singulari & præcipua quadam auctoritate fungentis, quæ leguntur in actis^c Concilij Aquileiensis pro condemnatione Palladij & Secundiani congregati, sub Damaso? [Caput, inquit, Illyrici nonnisi ciuitas Sirmiensis, ego igitur illius ciuitatis Episcopus sum. Eum qui non confitetur Filium Dei æternum, & coæternum Patri, qui est sempiternus, anathema dico.] Anemium enim, decretum istud anathematis, ut auctoritatem Metropolitæ habentem ratione ciuitatis suæ pronunciare, planè fatendū est, aut eum præter rationem loquutum. Sed non minus euidenter id testatur Iustinianus^d, dum hæc ait in Nouellis: [Cum in antiquis temporibus Firmi (hoc est Sirmij, cum etiam hoc nomine donetur apud Iornandē) præfectura fuerit constituta, ibique omne fuerit Illyrici fastigium, tam in Ciuilibus, quam in Episcopalibus causis.] Vbi enim fastigium est in Episcopalibus causis, ibi etiam Metropolim esse quis audeat negare, cum idem omnino sit? Nec reuera vsquam legi Episcopum, cuius ciuitas fuerit primaria, caputque plurium prouinciarum ciuiliū, & sedes Vicarij Præfecti Prætorio, qui ipse non esset Metropoli. At forsan obseruas Iustinianum Sirmio non tantum sedem Vicarij, sed Præfecti Illyrici thronum tribuere ante Attilæ tempora, eiusque verba ita perspicua esse fateor, ut his nulla alia tribui possit significatio. Sed quomodo istud stare possit cum veritate historię, quæ passim docet Thessalonicam ante Attilanam depopulationem primariam fuisse Illyrici, sedemque Præfecti, ut suo loco dicemus, equidem non video: vnde nec in hoc audiendum esse Iustinianum arbitror.

Fatebor tamen Sirmio Attilæ temporibus deleta, auctoritatem Metropolitanam aliò translatam fuisse: partimque Laureaco, partim Achridæ, & partim Salonæ datam mihi videri. Etenim Achrida, ut ab illa tanquam digniori incipiamus, facta Archiepiscopali per Iustinianum, consentiente Vigilio